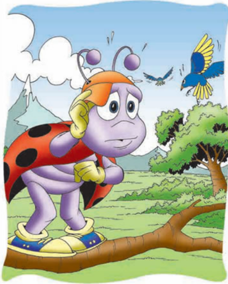

KAYBOLAN KİTAP

Uğur böceği Çıtır, yuvalarının bulunduğu ağacın başına çıkmış uzaklara doğru bakıyordu. "Niçin bu kadar geç kaldı acaba." diye düşündü. Teyzesini bekliyordu Çıtır. Annesi, "Birazdan burada olur." demişti ama teyzesi hâlâ gelmemişti.

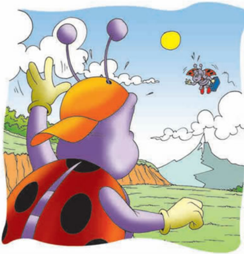
Çıtır, teyzesini çok severdi. Her gelişinde onun yolunu gözler, ona bir an önce kavuşmayı isterdi. Teyzesi de Çıtır'ı çok severdi. Çıtır'ın yanına gelirken ona hediyeler de getirirdi.

Çıtır bir yandan yolu izlerken bir yandan da "Teyzem bana bu sefer de hediye getirecek mi acaba?" diye düşünüyordu. O sırada aklına

başka bir ihtimal geldi. Yoksa teyzesi artık Çıtır'ın büyüdüğünü düşünerek kendisine hediye getirmez miydi?

Bu düşüncelerle yolu gözlerken uzaktan yuvalarına doğru uçan bir uğur böceği gördü. Dikkatle baktı: Evet, bu gelen teyzesiydi! Sevinçle:

– Anne, teyzem geliyor, diye bağırarak teyzesine doğru uçmaya başladı.

Az sonra teyzesiyle birlikte yuvalarında oturuyorlardı. Çıtır'ın aklı teyzesinin çantasındaydı. Acaba o büyük çantada kendisi için de bir şeyler var mıydı? Neyse ki teyzesi onu daha fazla bekletmedi:

– Çıtır, bu gelişimde sana daha önce getirdiklerimden çok farklı bir hediye getirdim.

Çıtır teyzesinin bu gelişinde de hediye getirdiğini duyunca çok sevindi.

– Ne getirdin teyzeciğim?

Teyzesi hediyenin ne olduğunu hemen söylemedi. O da bir soru sordu:

– Artık okumayı iyice öğrendin değil mi Çıtır?

– Evet, öğrendim teyze.

– Öyleyse sana getirdiğim kitabı da okuya-

bilirsin.

Çıtır, kitap okumayı çok seviyordu:

– Kitap mı, diye sordu şaşkınlıkla.

– Evet Çıtır, bu sefer sana bir kitap getirdim. Umarım beğenirsin, diyerek çantasından

parlak yüzlü bir kitap çıkardı.

Çıtır, kitabı heyecanla eline aldı. Pırıl pırıl, renkli, resimli bir hikâye kitabıydı bu. Teyzesinin boynuna sarılarak:

– Çok teşekkür ederim teyzeciğim, dedi. Teyzesi de hediyenin beğenilmesine sevinmişti.

Çıtır yeni kitabını alarak odasına gitti.

Gerçekten de çok güzel bir kitaptı. Her sayfası renkli, cıvıl cıvıl resimlerle süslenmişti. Hemen okumaya başladı. Biraz okuduktan sonra kapının zili çaldı. Annesi içeriden kendisine seslendi:

– Çıtır, bak yavrum arkadaşın Pıtır geldi.

Çıtır, Pıtır'ın geldiğini duyunca elinde kitabıyla odadan çıktı. Kitabını Pıtır'a göstermeliydi. Pıtır da kitapları çok severdi.

– Hoş geldin Pıtır, dedi.

– Hoş bulduk Çıtır, ne yapıyorsun? İşin yoksa dışarıda biraz oynarız diye düşünmüştüm.

– Hayır Pıtır, ben dışarı çıkmak istemiyorum. Teyzemin bana yeni getirdiği kitabı okumak istiyorum.

– Kitap mı? Ben de bakabilir miyim?

Çıtır elindeki kitabı Pıtır'a uzattı. Pıtır kitabın sayfalarını yavaşça çevirdi. Çok güzel bir kitaptı. Çıtır'a:

– Sen okuduktan sonra ben de okuyabilir miyim, diye sordu.

Çıtır "Tabi ben okuduktan sonra sana verebilirim." diyecekti. Ama sonra yeni kitabını kimseye vermemenin daha iyi olacağını düşündü. Hem daha okuldaki arkadaşlarına da gösterecekti kitabını. "Ya onlar da Pıtır gibi okumak için isterse kitabımı? Kitabım elden ele dolaşacak bana geri döndüğünde yıpranmış ola-

cak. Belki de sayfaları yırtılacak. En iyisi kimseye vermemek." diye düşündü.

Sonra da:

– Pıtır, kitabımı sana vermek isterdim ama sana verirsem diğer arkadaşlar da isterler. Herkese verirsem yepyeni kitabım kısa zamanda yıpranır. Bu yüzden hiç kimseye vermek istemiyorum, dedi.

Bu sözler karşısında çok şaşıran Pıtır:

– Ya, demek kitabını kimseye vermeyeceksin, öyle mi?

– Evet Pıtır söylediğim gibi. Kitabımın zarar görmesini istemiyorum.

Pıtır kızgın bir sesle:

– Tamam Çıtır, ben gidiyorum. Sen kitabını oku, ben kendime oyun oynayacak başka arkadaş bulurum, diyerek Çıtırlar'ın yuvasından çıktı.

Çıtır, Pıtır'ı kızdırdığını anlamıştı. Fakat başka bir çaresinin olmadığını düşünüyordu. Kitabını alıp odasına geçti, okumaya kaldığı yerden devam etti.

Ertesi gün çok sevdiği kitabını okula götürmüş, arkadaşlarına göstermişti. Bütün arkadaşları Çıtır'ın kitabına hayranlıkla bakıyordu. Çıtır, kitabının sayfalarını kendi elleriyle tek tek çeviriyordu. Arkadaşlarından sadece Pıtır kitaba ilgisiz duruyordu.

Pıtır'ın kendisine hâlâ kızgın olduğunu anlamıştı. Onun bu tavrını anlamıyordu. Ne vardı bunda kızacak? Sonra "Belki de beni kıskanıyordur." diye düşündü.

Çıtır, birkaç gün boyunca kitabını evden okula, okuldan eve getirdi, götürdü. Kitabından evinde her gün biraz okuyordu. Okula götürdüğünde de bazı teneffüslerde okumaya devam ediyordu. Kitabın sonuna yaklaşmıştı.

Çıtır, o gün okula biraz geç kalkmıştı. Aceleyle annesinin hazırladığı kahvaltıdan atıştırdı. Sonra çantasını kaptığı gibi okula doğru uçmaya başladı. Ders zili çalmak üzereyken sınıfa

girmişti.

O gün bütün teneffüslerde arkadaşlarıyla konuşmuş, kitabından hiç okumamıştı. Son teneffüste aklına kitabı geldi. Gidip hiç olmazsa son teneffüste kitabından birkaç sayfa okumak istedi. Arkadaşlarını bırakıp sınıfa girdi. Sınıfta sadece Pıtır vardı. Birbirlerine hâlâ küslerdi.

Çıtır, Pıtır'a bir şey demeden sırasına geçti. Çantasını açtı. Kitabını alıp Pıtır'a göstere göstere okumayı düşünüyordu. Fakat çantasının gözlerinde kitabını bulamamıştı. Nasıl olurdu? Kitabı nereye giderdi? Yoksa kitabını birisi mi almıştı?

O sırada Pıtır'ın kendisine doğru baktığını gördü. Pıtır'ın bakışlarından şüphelenmişti. Belki de kendisini kıskandığı için Pıtır almıştı kitabını… Pıtır'a bir kez daha baktı. "Evet, sınıfta kimsenin olmadığını görünce gelip çantamdan almış olmalı. Şimdi de zevkle beni izliyor işte." diye düşündü.

Çantasından çıkardıklarını acelece çantasına geri koydu. Sonra hızla Pıtır'ın yanına gitti:

– Nereye sakladıysan çıkar kitabımı, dedi.

Pıtır şaşkın şaşkın:

– Ne kitabı? Ne saklaması?

– Haydi Pıtır, kimse yokken sınıfa girip çantamdan yeni kitabımı aldığını gizleme. Ver kitabımı.

Pıtır kızgın bir ses tonuyla:

– Haberim yok senin kitabından, yerini de

bilmiyorum zaten. Hem bana ne senin kitabından.

– Beni kıskanıyordun ve kitabımı almak için fırsat arıyordun. Sonunda dayanamayıp kitabımı çantamdan aldın değil mi?.

– Çıtır, sen ne diyorsun? Kitabının ben de olamadığını daha kaç kez söyleyeceğim.

O sırada ders zili çalmıştı. Arkadaşları sınıfa gelmişti.

Çıtır ve Pıtır etraflarındaki arkadaşlarına aldırmadan tartışmaya devam ediyorlardı. Çıtır:

– Madem ki kitabı sen almadın çantanı aç da bakalım sende değil miymiş?

– Neden açacakmışım? Ben hırsız mıyım?

– Eğer çantanı açıp göstermezsen kitabımı çantanda saklıyorsun demektir.

O sırada öğretmenleri de sınıfa gelmişti. Çok yakın bu iki arkadaşın niçin tartıştığını anlamamıştı. Sınıfa seslenerek:

– Haydi bakalım, herkes yerine otursun, deyince bütün öğrenciler sıralarına oturdu. Çıtır ve Pıtır da tartışmalarına son vererek yerlerine oturmuştu.

Sınıf sessizliğe kavuşunca öğretmen:

– Evet Çıtır ve Pıtır, ben sizleri birbirini çok seven arkadaşlar olarak biliyordum. Şimdi

söyleyin bakalım, nedir sizi birbirinize düşüren şey?

İkisi de konuşmak istemiyordu. Öğretmen Çıtır' a dönerek:

– Çıtır sen söyle bakalım, neden tartışıyordunuz?

Çıtır çekine çekine:

– Şey öğretmenim, benim yeni kitabım çantamdaydı, son teneffüste sınıfa girip okumak istedim. Çantamı açtım baktım, kitap çantamda yok. Kitabımı Pıtır'ın aldığını düşündüm. Çünkü sınıfa girdiğimde içeride sadece o vardı. Bu yüzden Pıtır'a çantasını açıp göstermesini söyledim. Fakat o çantasını açmıyor.

Öğretmen:

– Peki sen ne diyeceksin Pıtır?

– Çıtır'ın kitabının nerede olduğunu bilmiyorum öğretmenim. Ben teneffüste sadece sıramda oturuyordum. Çıtır birden gelip beni suçlamaya başladı. Sonra da çantamı kontrol etmek istedi. Ben de buna izin vermedim.

Öğretmen:

– Çıtır, kitabını Pıtır'ın aldığını gösteren bir delilin var mı?

Çıtır şaşırmıştı:

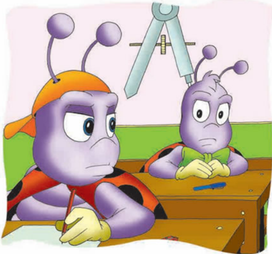
– Delil yok ama… O almamış olsaydı çantasını gösterirdi öğretmenim.

Öğretmen:

– Hayır Çıtır, arkadaşın hakkında hiçbir delil olmadan böyle düşünmen doğru değil. Pıtır, çantasını göstermek istemiyorsa kimse onu zorlayamaz, dedikten sonra derse başladı.

Çıtır'ın da Pıtır'ın da aklı derste değil, aralarında geçen tartışmadaydı.

Dersten sonra iki arkadaş kimseyle konuşmadan evlerine gittiler. İkisi de birbirine çok kızmıştı. Çıtır, inkâr etse de kitabını Pıtır'ın aldığından emindi. Ne olurdu sanki öğretmen Pıtır'ın çantasını kontrol etseydi? Güzelim kitabı daha bitirememişti bile. Peki ya teyzesi kitabı sorarsa ne diyecekti? Bu düşüncelerle evine geldi. Eve sessizce girdi. Onu kapıda üzgün bir şekilde gören annesi:

– Ne oldu yavrum, neden böyle üzgün görünüyorsun, dedi.

Çıtır okulda yaşadıklarını anlatmak istemiyordu:

– Yok bir şey anne. Okulda çok yoruldum sadece, diyerek odasına geçti.

Çantasını kenara koyup yatağına uzanmak istedi. Fakat bir de ne görsün? Kaybettiği kitabı yatağının üzerindeydi. Çok şaşırmıştı. Kitap buraya nasıl gelmişti?

Hemen annesinin yanına gitti:

– Anne, benim yatağımın üstüne yeni kitabımı kim koydu?

– Ah benim dalgın oğlum, kitabını yatağının altına düşürmüşsün. Bugün temizlik yaparken yatağının altında buldum sonra da onu yatağının üstüne koydum.

Çıtır annesinin söylediklerini tekrar tekrar düşündü. Demek ki kitabını Pıtır almamıştı. Akşam yatağında kitabını okumuştu. Ama sonra kitabını çantasına koyduğunu hatırlamıyordu. Yatakta kitap okurken uyuyakalmış, o sırada kitabı yatağın altına düşmüş olmalıydı. Sabahleyin de telâşla okula giderken kitabını çantasına koymayı unutmuştu. Yani o gün kitabı çantasında yoktu zaten.

Çıtır, bunları düşündükçe Pıtır'a nasıl da haksızlık yaptığını anlamıştı. Aklına yeni kitabında okuduğu şeyler geldi. Kitapta Peygamberimizin kimseye haksızlık yapmadığı, kendisini öldürmek isteyenlere bile yumuşak davrandığı, kimseyi üzmemeye çok dikkat ettiği anlatılıyordu. Kendisinin de Peygamberimizi örnek alarak arkadaşını haksız yere suçlamaması ve üzmemesi gerekirdi.

Önce kitabını vermemişti Pıtır'a, sonra da tüm sınıfın içinde onu kitabını almakla

suçlamıştı. Oysa Pıtır'ın hiçbir suçu yoktu. Bunu nasıl yapmıştı? Biricik arkadaşını kim bilir ne kadar da üzmüştü…

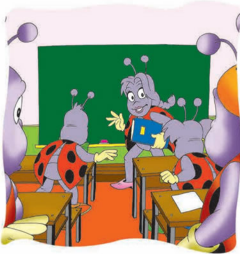
Hemen gidip ondan özür dilemeyi düşündü. Fakat sonra bu fikrinden vazgeçti. Çünkü Pıtır'ı tüm arkadaşlarının içinde suçlamıştı. Bu yüzden ondan tüm arkadaşlarının yanında özür dilemeliydi. Ertesi günün gelmesini sabırsızlıkla bekleyecekti.

Ertesi gün okula gidince arkadaşlarıyla birlikte sınıfa girip öğretmeni beklemeye başladılar. Gözleri Pıtır'ı aradı. Pıtır, biraz ileride sol taraftaki sırada oturuyordu. Öğretmen gelince:

– Günaydın çocuklar, dedi.

– Günaydın öğretmenim!

Çıtır hemen o sırada parmak kaldırarak öğretmenden söz istedi:

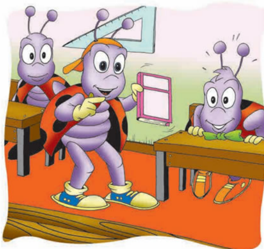
– Öğretmenim izin verirseniz derse başlamadan önce size ve arkadaşlarıma bir şey söylemek istiyorum.

– Söyle bakalım Çıtır.

Sınıftaki herkes dikkatle Çıtır'ı izliyordu:

– Biliyorsunuz, dün kitabımı kaybetmiştim ve sonra da kitabımı Pıtır'ın aldığını söylemiştim. Fakat daha sonra kitabımı evde buldum. Yani Pıtır'a haksızlık yaptım. Şimdi hepinizin önünde Pıtır'dan özür diliyorum ve ondan beni affetmesini istiyorum.

Bütün sınıf sessizce Pıtır'ın söyleyeceklerini bekliyordu. Pıtır:

– Söylediklerin beni çok üzmüştü ama seni affediyorum sevgili arkadaşım, dedi.

İki arkadaş birbirlerine sarılarak barıştılar.

Çıtır, bundan böyle kimsenin kalbini kırmamaya özen gösterecekti.